ACHTSTE JAARGANG
15-1-53
Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

KUIFJE

Nr 2
WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

TEXAS SLIM

— DAMNED ! WAT IS ER DE BOSS NU OVERKOMEN ?...

NIEUWE OGEN

GISTEREN zat ik in een restaurant aan de Grote Markt te Brussel. Ik zag de markt vol vreemde auto's staan en de gidsen waren, spijts het winterseizoen, druk bezig Amerikanen, Engelsen, Duitsers en Scandinaviërs enkele begrippen over de architectuur en de geschiedenis van dit historisch plein bij te brengen. Of de toeristen er veel van snapten, weet ik niet, maar ze stonden in ieder geval vol bewondering voor dit uitzonderlijk geslaagd gebouwencomplex.

ANDERZIJDS liepen de Brusselaars haastig en onverschillig in alle richtingen over de markt. Had een fee op een bepaald moment iedereen doen stilstaan en in ieders hart gekeken om te weten waaraan men dacht, wel, ik denk dat er onder de stedelingen misschien geen enkele zou geweest zijn die ook maar een half oog had voor deze schoonheid die toeristen lokt uit het Noorden, de beide Amerika's, Indië en andere verre landen.

HOE komt het toch dat, hoe dichter men bij iets schoons woont, des te minder aandacht er aan geschonken wordt? In zijn sprookje « De Gelukkige Man » vertelt Andersen dat « de wereld zo schoon is, maar we aan die schoonheden zo gewoon zijn, dat we ze niet meer zien ». Naar mijn mening bestaat er niets erger dan « gewoon worden » aan al wat schoon is. Daarom ben ik geneigd om bij de aanvang van het jaar, in deze wintermaand, nu iedereen bijna gedwongen in zijn eigen omgeving blijft en men niet veel aan reizen denkt, de mensen een paar nieuwe ogen toe te wensen, die hen de schoonheid van hun naaste omgeving leren zien en waarderen. Te beginnen met het vaderhuis, dan de buurt, de stad of het dorp.

MET een paar nieuwe ogen wordt het in de Winter reeds Lente.

Kreft

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE – ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

Op de inhuldiging van de Kuifje's winkel was Willy Vandersteen een van de eregasten. Hij liet zich moeilijk overhalen om enkele woordjes te spreken voor de micro van onze radioreporter.

BRUGGE IS DE DUURSTE STAD VAN BELGIE

VOOR enkele tijd was Tielt de duurste stad van ons land (d.w.z. de stad met het hoogste indexcijfer). Thans heeft Tielt zijn eerste plaats afgestaan aan Brugge dat het cijfer 428,3 bereikt. Eupen is de goedkoopste Belgische stad : 403,3. Antwerpen is goedkoper dan Brussel : 412,2 tegen 417,8. Gent is echter nog duurder dan Brussel.

EEN MISDADIGER ONTDEKT DANK ZIJ DE DROOM VAN EEN ZIEKE VROUW!

IN een Engels ziekenhuis heeft zich onlangs een eigenaardig feit voorgedaan. In het putje van de nacht schiet een patiënte wakker. Zij vertelt aan de toegesnelde ziekenzuster dat ze een akelige droom had : ze zag een oud vrouwtje in haar winkel vermoorden.

De volgende dag stond er in de krant te lezen dat er inderdaad de vorige nacht een winkelierster vermoord werd. De politie slaagde er in de moordenaar te ontdekken, dank zij de bijzonderheden die de patiënte van het ziekenhuis kon verstrekken over de misdadiger die ze in haar droom had gezien!

EEN VISJE VAN FORMAAT!

IN Zuid Georgië heeft men een reuzenvangst gedaan! Stel je voor : een blauwe vinvis van zo maar eventjes 27,18 m. lengte, die een kleine 120.000 kg. woog. Men heeft het diertje netjes in stukken gehakt en dan afzonderlijk de verschillende onderdelen nog eens gewogen. Wil je een paar cijfers zien? De tong van het visje woog niet meer dan 3.158 kg. en het hart 630 kg. (Ongeveer het gewicht van een Dyna Panhard Veritas!)

EINDELIJK EEN TOERISTENSTRAALVLIEGTUIG

EEN Franse burgerluchtvaartmaatschappij heeft het eerste toeristenstraalvliegtuig op de markt gebracht. Het toestel werd **SIPA 200 Minijet** gedoopt en biedt plaats aan twee personen. De kruissnelheid bedraagt 360 km. en de actieradius 550 km. met 163 kg. brandstof. Tijdens de eerste proefvlucht bleek het toestel zeer hanteerbaar en soepel. De machine kan ook als lesvliegtuig gebruikt worden.

Wie schrijft zich in voor een eerste les?

TOLBEAMBTEN SPECIALISEERDEN ZICH IN HET SMOKKELEN

DAT een smokkelaar voor een rechtbank terecht staat voor smokkel, dat is de normale gang van zaken, maar dat één en twintig beambten van de toldiensten terecht staan voor smokkel, dat is niet meer normaal. En toch was dit onlangs zo voor de rechtbank van Aken. Eén en twintig Duitse douaniers werden er van beschuldigd 425 kg. koffie uit België in Duitsland te hebben binnengesmokkeld langs de grenspost van Grenzhof. Op dezelfde zitting stonden ook nog een vijftigtal andere lieden terecht wegens smokkel van 85.000 kg. Belgische koffie! Maar deze lui waren geen tolbeamten.

KRANTEN IN NEDERLAND

DE oplage van de Nederlandse dagbladen toonde op 31 Mei 1952 een vermindering van zeventig duizend exemplaren. « De Journalist », het maandblad van de Bond der Journalisten, deelde in zijn Octobernummer mee, dat de oplage van 2.671.623 op 31 Mei 1951 tot op 2.600.914 gedaald was op 31 Mei 1952. Dit is een vermindering van 3 t.h., ondanks de aangroei der bevolking. De Nederlanders zijn blijkbaar niet erg belust op krantennieuws!

RENAULT AAN DE SPITS

UIT de jongste cijfers van de Franse automobielproductie voor de maand October blijkt dat Renault aan de spits staat van de productie van Franse personenwagens : 13.381 per maand! Citroën staat op de tweede plaats met 8.564 wagens. Dan volgt Simca met 7.369 wagens.

Dit bekend Frans schilderijtje (zie rechterhoek) werd prachtig uitgebeeld door de fijne poppenmaaksters van Anderlecht.

Je hebt al wel over paradijsvogels gelezen en misschien ken je wel het mooie gedicht van Albe « Een paradijsvogel vloog verloren... »? Maar heb je reeds een paradijsvogel gezien? In de Antwerpse Zoo krijg je die kans.

STRAFFER DAN DE MARIUS VAN HET NOORDEN

IN het jongste verhaal dat Gaston Martens verleden week in « Kuifje » publiceerde, vertelde hij ons zijn gesprek met een jager uit Zuid Frankrijk die hem voor een Marius van het Noorden hield, omdat hij dierf vertellen dat hij eens een jacht bijgewoond had die 1800 stukken wild had opgeleverd. Wat zou onze Fransman gezegd hebben van hertog Karel van Wurtenberg die in 1782 tijdens een jachtpartij met zijn vrienden 2600 wilde zwijnen neerschoot, en van de keurvorst van Saksen dan? Die velde eigenhandig van 1611 tot 1680 50.000 stukken wild!

TEKSTEN EN TEKENINGEN **VAN FRED FUNCKEN**

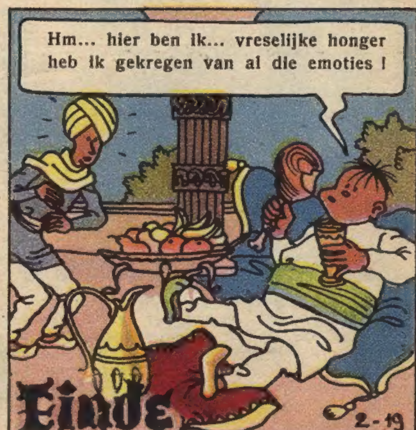

De vreugde is algemeen...

Een hevig onweer woedt aan de kust van de Noordzee en Tijl en Lamme stellen met verwondering vast dat het vuur op de vuurtoren uitgedoofd is. Ze gaan kijken...

HEB JE LAST VAN

WINTERVOETEN?

LEES DAN DIT ARTIKEL, HET WERD VOOR JE GESCHREVEN

De Winter is weer in het land, de eerste sneeuw is zowat overal gevallen. De jongens zien hun sleden en ijsstoelen na, en wachten tot een sneeuwlaag onze heuvels bedekt om er juichend af te stuiven. De sneeuwpret heeft echter ook een staartje ! Als het niet stenendik vriest, wordt, vooral in onze steden, de witte sprei alras in een smerige modderpoel van sneeuw- en ijswater herschapen, dat door alle schoeisels dringt en ons pijnlijke wintervoeten bezorgt tot de volgende Lente.

Ik zie me nog als kleine jongen elke Winter met bezorgdheid letten op het eerste jeuken aan mijn tenen. Ze zwollen dan algauw, werden rood en paars, jeukten en pikten dat het een aard had, en beletten me doodgewoon nog een schoen te dragen. Op pantoffels in overschoenen strompelde ik dan door de sneeuw met gezwollen voeten naar school, kwam een kwartier te laat, en moest de meester op mijn schoeisel attent maken om geen straf te krijgen. Dat duurde zo, telkens verergend al de sneeuw weer dooide, tot het voorjaar.

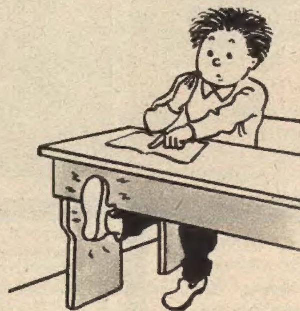
In de steden, waar de meeste bleekneusjes wonen, jongens en meisjes met een zwakke gezondheid in hun kinderjaren, kouwelijk, steeds verkouden en verkleumd, zijn die koubuilen voor velen een echte plaag, die veel wintergenoegens vergalt.

Deze koubuilen, die zich overigens niet alleen op de voeten voordoen maar ook, hoewel minder dikwijls, op de benen, aan de handen, op de neus en op de oorschelpen, zijn het gevolg van de beschadiging van koude, slecht doorbloede weefsels, door ijskoude vochtigheid, vooral sneeuwwater.

Om dus wintervoeten te voorkomen kunnen we, ofwel het contact met het ijswater vermijden door bij Herfst- en dooiweder gummilaarzen te dragen, ofwel voor warme, rode voeten zorgen. Vele jongens zullen daarvoor nochtans m o e t e n wachten tot ze veertien, vijftien jaar zijn en een kneveltje hun bovenlip bedekt; ze worden dan fors en blozend en de winterkwaal blijft vanzelf weg. Intussen, wie ze heeft, zit met een zeer onaangename gast geplaagd.

De geneeskunde, die de laatste jaren met reuzensprongen is vooruitgegaan, heeft inmiddels naast het aloude inwrijven van de voeten met kamferspiritus om het bloed sneller te doen stromen en het katten- of kamelenvet als verzachtend middel tegen jeukte, een algemeen geneesmiddel gevonden.

Het zijn de vitaminen D en F, in pillen of in druppeltjes ingenomen, die een voldoende invloed uitoefenen op de koubuilen. Nu ik er over spreek, acht ik me toch verplicht een woordje uitleg te geven over de vitaminen. Het zijn stoffen die voorkomen in de voeding, maar daarom zijn het geen voedingsstoffen. Onze dagelijkse behoefte aan de meeste vitaminen

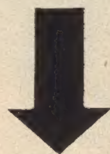
bedraagt slechts enkele milligrammen. Men moet ze veeleer beschouwen als scheikundige stoffen; nodig om in ons organisme, vooral dan in de onderscheiden klieren, levensnoodzakelijke reacties te doen opgaan. Hoewel het in mijn bedoeling ligt in een volgende bijdrage uitvoeriger over vitaminen te spreken, wens ik er op te wijzen, hoe mensen met een gezonde voedingswijze en een hygiënische manier van leven, vitaminen in overvloed hebben. Toch is het zo, dat op een merkwaardige wijze kan verholpen worden aan sommige ziektetoestanden door het toedienen van een zeer grote dosis vitaminen, die tot vijftig maal de dagelijkse behoefte overschrijden. Zo hebben we de vitamine D, die 's Zomers door de inwerking van de zonnestralen op onze huid wordt gevormd uit sommige daar aanwezige vetten. Jullie begrijpen dadelijk het belang van een voeding met voldoende vetten, namelijk melk en boter, van een goede lever om ze te verteren en van een gezond openluchtleven onder de zon.

De vitamine F is een van de werkzame bestanddelen van levertraan en kan zeer goed onder die vorm worden ingenomen — het is waarachtig niet om jullie te pesten als moeder met de fles levertraan aanrukt; dat weinig smakelijk goedje is jarenlang een buitengewoon geneesmiddel geweest, zo om te voorkomen als om te genezen en werd op oneerlijke wijze door vele specialiteiten met gezuiverde producten in de schaduw gesteld.

Veel melk, boter en brood, veel zon, lucht en licht blijven nog steeds, en daar zal ik herhaaldelijk op terugkomen, het alfa en omega van een goede gezondheid.

Drs H. VAN DE VOORDE.

DE KUIFJE'S BONS • ONZE GESCHENKEN

EEN « VICTORIA » PARADE ?
Neen ! Het muziekkorps van de « Koninklijke Garde » van Holland.

ONZE GESCHENKENLIJST

1. Chromo's « REINAERT DE VOS », vijf reeksen. **Per reeks** 60
2. Prentkaarten KUIFJE, vijf prachtige kleurprentkaarten. **Per reeks** 70
3. Briefpapier KUIFJE, vijf verschillende versieringen 80
4. KUIFJE's wimpel, drie kleuren, weerszijden bedrukt 100
5. KUIFJE's chromo's van de collectie « ZIEN en WETEN », reeksen van zes prachtige chromo's, groot formaat.
   Vliegtuigen, reeksen 1.2.
   Luchtschepen, reeksen 1.2.
   Spoorwegen, reeks 1.
   Marine, reeks 1.
   Per reeks 125
6. Foto's « Koninklijke Prins », vijf reeksen. **Per reeks** 200
7. KUIFJE's portefeuille 200
8. KUIFJE's portefeuille, groot model 300
9. Bloc-notes KUIFJE 250
   Bloc ter vervanging 50
10. KUIFJE's puzzle, in hout, STANDAARD formaat, nieuw model 400
11. KUIFJE's puzzle, idem, GROOT formaat, nieuw model 500
12. Blokjesspel KUIFJE, nieuwe tekeningen 500

DE BUIT VAN DE ZEE

KORTE INHOUD. — De Japanners bombarderen Pearl Harbour. De duiker Johnstone werkt op dit ogenblik met kapitein aan het oplichten van een Japanse duikboot. De Japanse luchtmacht valt aan !...

De jongens van de « Yampi Lass » zijn dadelijk bereid hulp te bieden en spoedig zijn ze ter plaatse. Johnstone is de eerste die aan boord springt om de gewonden in veiligheid te brengen.

We hebben Paddy vergeten !

Er wordt koortsachtig gewerkt en nauwelijks heeft de laatste matroos het petroleumschip verlaten, of enkele geredden roepen :

We moeten Paddy helpen !

Johnstone denkt dat het om een gewonde gaat...

Het is onze hond ! Onze mascotte !

We mogen hem niet achter laten...

RAOUL AUGER

Paddy, de Ierse terrier, die voelt dat er gevaar dreigt, jankt hartverscheurend. De duiker hoort het en snelt er op af...

Hij maakt de leiband los, neemt Paddy in z'n armen en loopt naar de reling. Paddy meent dat men hem in het water wil gooien en bijt z'n redder in de schouder...

Johnstone is woedend en gooit Paddy op de brug van de « Yampi Lass ». Spoedig zijn ze echter vrienden.

De schade in de haven van Darwin is aanzienlijk en talrijke schepen zijn gezonken, zodat Johnstone en zijn ploeg alweer de handen vol hebben.

De duiker begint met de Amerikaanse cargo « San Isidro », die, door een bom getroffen, gestrand is te Bathurst en in brand schoot...

Wat kan ik nog aanvangen met zo'n hoop ijzer, denkt Johnstone. Hij treft er twee Papoea's aan...

De grootste wil vriendschap sluiten.

Ik ben een « Kind van de Missie » en heet de Witte !

Ik ben de grote blanke baas. Jij werkt voor mij en ik voor jou !

Johnstone denkt dat de Witte (wat een naam voor zo'n zwarte kroezelkop !) hem van nut kan zijn...

Hier heb je 'n sigaret en je krijgt er nog meer !

Ik rook !

De Witte voorziet de duiker van water en hij is bovendien een levende radar; hij hoort de vliegtuigen lang voor iemand ze ziet.

Dat is een slechte, baas. Ik verlaat het schip !

Doch het werk schiet niet op en weldra is er geen voedsel meer aan boord.

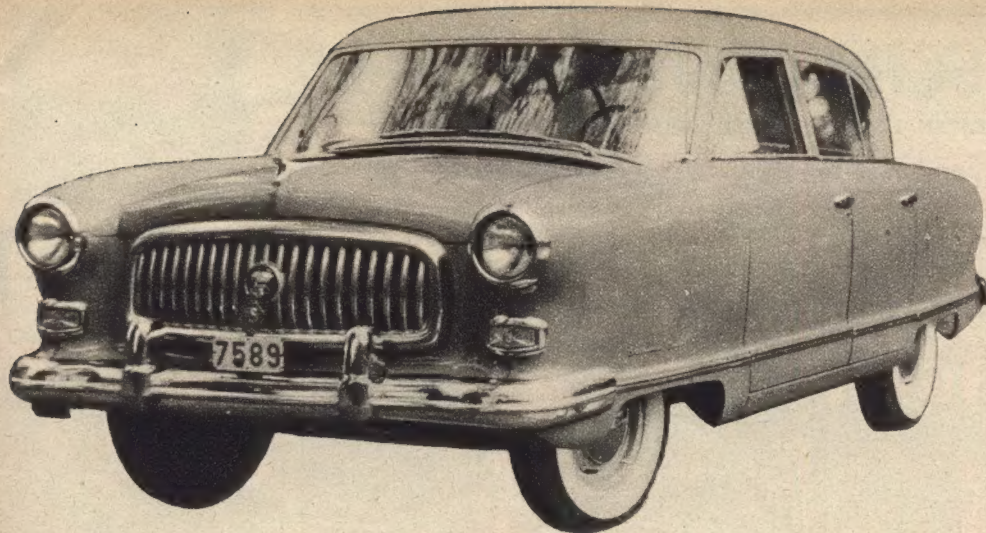
Er is bijna niets meer te eten.

Ik weet het, baas !

Enkele ogenblikken later zijn al de Papoea's verdwenen...

Ze hebben begrepen dat ik geen confituur meer heb !

De volgende nacht. Op het ogenblik dat Johnstone in z'n kooi wil kruipen, hoort hij een eigenaardig gerucht. Enkele minuten later is iedereen op de been...

EUROPESE SMAAK + AMERIKAANSE TECHNIEK = Nash 1952

HET pronkstuk van Nash is de **Ambassador** (201,000 frs zonder bijbehoren). De publiciteitscampagne die rond dit model gevoerd werd, zowel in Amerika als in Europa, heeft als voornaamste thema, dat deze auto werd ontworpen door de grootmeester van de autocarrossiers **Pinin Farina** van Turijn.

Meteen brengt de Amerikaanse autoindustrie dan ook onrechtstreeks hulde aan het scheppend genie van het oude Europa. Dat een firma als Nash, die dan nog haar vijftigjarig jubileum viert, zich voor het ontwerpen van haar jubileummodel tot een Europeaan wendt, en haar publiciteitscampagne op de naam van die Europeaan afstemd, betekent heel wat in het land waar één persoon op vijf een eigen wagen bezit, en er in het totaal 25 millioen auto's rijden !

WAAROM IS DE NASH 52 EEN GOEDE AUTO ?

1. De Ambassador 1952 heeft een **sterkere motor** dan zijn voorganger.

2. De **suspeentie** werd verbeterd. De wagen werd lager en breder gebouwd. Sinds 1941 zijn de Nash-wagens met een zelfdragende carrosserie uitgerust. Dit bezorgt een grotere veiligheid en minder gerucht bij het rijden.

3. De **zichtbaarheid** in de nieuwe Nash werd met 25 t. h. verbeterd (in verhouding tot het vorig model). De betere zichtbaarheid wordt ook bekomen door het verlagen van de motorkap en het windscherm.

4. De twee **rugleuningen** van de voorste zetels van de Nash kunnen neergelegd worden, zodanig dat drie personen rustig de nacht in een Nash kunnen doorbrengen. Voor toeristen die in overbevolkte steden terecht komen, is dat wel fijn. De zetel naast de chauffeur kan reeds tijdens het rijden neergelegd worden, en dit is interessant voor dokters op de buiten, die een patiënt dringend naar hun kabinet of de kliniek moeten voeren. Het is eveneens interessant voor dames die lichtjes vermoeid geraken van een lange rit, en ten slotte, wanneer men met twee chauffeurs rijdt, kan één van de twee een dutje doen, terwijl zijn makker stuurt.

5. Het model 1952 is in al zijn details, zo b.v. instrumentenboord, **een pareltje van Farina's kunst**. Tijdens het ritje dat ik met de nieuwe Nash maakte, mocht ik met genoegen vaststellen dat een van de slogans van de firma « De Nash 1952 is een rijdend salon » geen bluf is.

★

De **Nash-Ambassador** heeft een 6 cylinder motor, ontwikkelt 120 P.K. op de remmen, draait een 3.700 toeren per minuut, weegt 1.600 kg. en heeft een benzinetank van 76 liter. In 1951 haalde de Nash-Ambassador het snelheidsrecord voor Amerikaanse serieauto's te El-Mirage : 164,9 km. per uur.

De **Statesman** is enigszins goedkoper dan de Ambassador, want dit model kost slechts... 175.000 francs. Het heeft bijna alle technische kwaliteiten van zijn grote broer, alleen is het 18 cm. minder lang, draait het honderd toeren per minuut vlugger, ontwikkelt het maar 88 P.K. op de remmen tegen 120, en weegt 200 kg. minder. De Statesman verbruikt 11 liter per 100 km.

JOHAN DE BRABANDER.

RAMBLER COUNTRY CLUB
MOOI EN DUUR

Het nieuwe RAMBLER-model hadden we in « KUIFJE » reeds aangekondigd. Ik heb het nog eens aandachtig bekeken en er een klein toertje mee gemaakt. De wagen is zeer mooi afgewerkt. In alle Ramblers is een radio ingebouwd, evenals de speciale Nashclimatisator. De motor verbruikt slechts 9 liter per 100 km. en is zeer nerveus. De prijs houdt deze mooie kleine wagen echter buiten het bereik van de doorsnee-automobilisten. Het wagentje kost 153.800 frs. !
De Rambler-cabriolet : 154.000 francs.

DE PATRIARCH VAN DE BELGISCHE AUTOCONSTRUCTEURS

HET is de firma Miesse die het Amerikaans merk in België vertegenwoordigt. Miesse was de eerste Belgische autofabriek, die in 1894 reeds een wagen bouwde, nog vóór de firma Nash bestond ! Thans is Miesse nog de voornaamste autobusconstructeur van ons land. De oude heer Miesse, die wel de patriarch van de Belgische autoconstructeurs mag genoemd worden, staat nog steeds aan het hoofd van zijn zaak ! Naast haar montage- en reparatieinstallaties voor vrachtwagens en autobussen, heeft de firma Miesse langs het kanaal van Brussel-Charleroi, te Anderlecht, een volledige Nash-montageketting ! De auto's komen er toe in enorme kisten verpakt (zes auto's zitten in duizend kleine onderdelen in vier enorme kisten). Die montageketting is een bezoek waard. Men ziet er de kisten openen en hun inhoud over een cementen vloer uitspreiden. Men kan die inhoud niet beter vergelijken dan met een reusachtige meccanodoos. Je moet die stukken op een wagentje zien leggen en dan van atelier tot atelier zien rollen, de carrosserie zien monteren, polijsten, verwen, bakken, enz. om dan tenslotte op eigen krachten de fabriek te verlaten als 'n gloednieuwe Nash !

50 JAAR NASH

1902

De nieuwe modellen '52 van Nash worden door de firma gepresenteerd als een halfeeuwfeestmodel.

— In 1900 kwam de veloconstructeur Thomas B. Jeffrey naar Kenosha (Wisconsin, U.S.A.). Zijn zoon Charles Jeffrey bouwde er het allereerste automodel dat Rambler gedoopt werd.

— In 1902 kwam de eerste Rambler op de markt.

1907

— In 1916 verkochten de eigenaars de zaak aan Charles Nash, oud-voorzitter van de beheerraad van de General Motors.

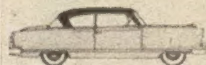
— In 1917 kwam de eerste eigenlijke Nash op de markt.

— In 1937 versmolt Nash met de Kelvinator Company.

— In 1938 bracht Nash weer een nieuwigheid in de autowereld : de climatisatie ofte « air conditionnement ».

— In 1941, op de vooravond van de aanval van Pearl-Harbour, kwam de eerste Nash met zelfdragende carosserie op de markt.

— In 1952 viert de Nash de 50ste verjaardag van de eerste auto die de ateliers van Kenosha verliet.

1952

DE SCHAT VAN BEERSEL

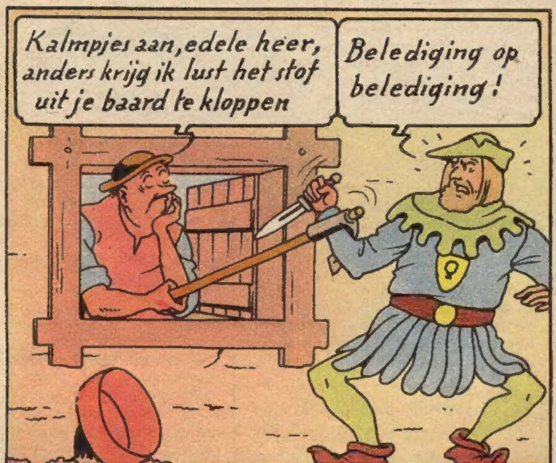
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Suske ziet dat de heer van Kleef zijn zuster wil slaan en is niet van plan dat te laten gebeuren...

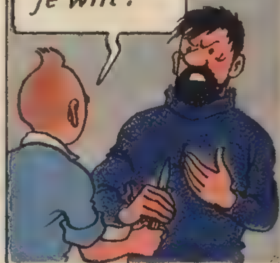
(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

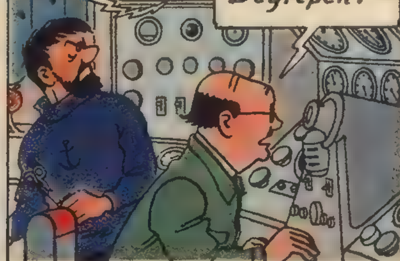
MANNEN OP DE MAAN...

Kuifje en zijn vrienden zijn aan boord van de raket, die hen naar de maan zal brengen. Tijdens de reis begint het haar van de detectives onrustwekkend te groeien. Kuifje grijpt in...

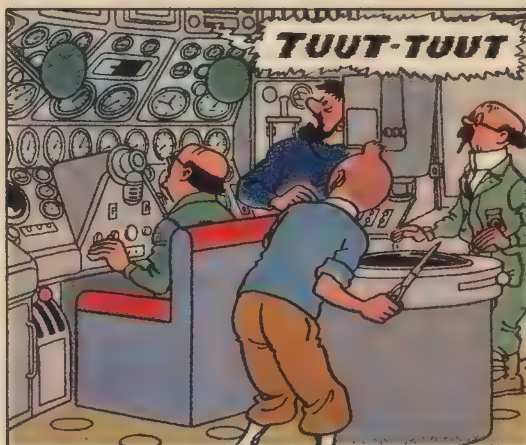

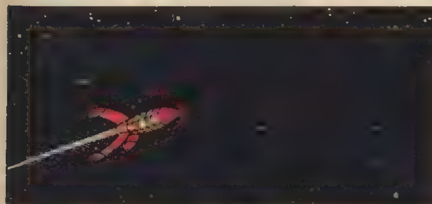

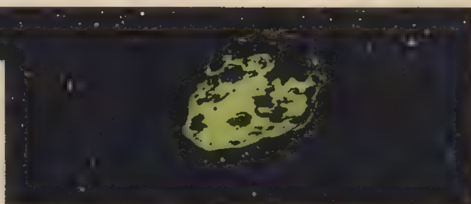

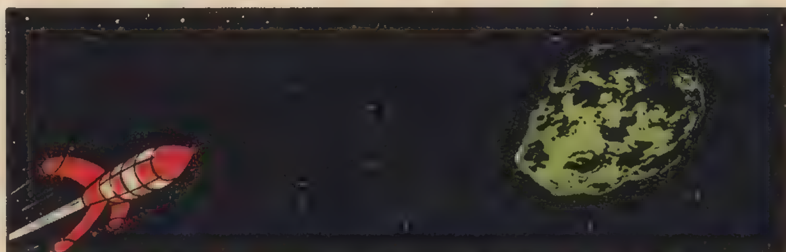

(Wordt voortgezet.)

TEXAS SLIM

OP ZOEK NAAR DE VERMISTEN

EN inderdaad. Ze begrepen dadelijk dat het hier niet om een veronderstelling, doch om de nuchtere, ruwe werkelijkheid ging, en hoe de bandieten waren te werk gegaan, konden ze zich levendig voorstellen. Het leed geen twijfel dat de ploeg die uitgezonden was om de moedige en scherpzinnige jongen uit de weg te ruimen, niet ontwapende. Ze wisten hun tegenslagen verdraaid vlug goed te maken. Nauwelijks was Koen uit de greep van Plastic Jack ontsnapt, of hij was in een nieuwe valstrik terecht gekomen, die op verbazend eenvoudige manier gespannen was. Het leed geen twijfel dat de bandieten er van verwittigd werden — doch op welke wijze ? — dat twee echte politieinspecteurs op weg waren naar de ranch om Koen af te halen. Ze hadden beiden onschadelijk gemaakt, mischien wel vermoord — dit verklaarde dan meteen waarom ze, zo gezegd wegens motorpech, te laat op de hoeve aankwamen — en twee van die sinistere heerschappen hadden dan de rol van politieinspecteurs op zich genomen. Het trof, dat Koen noch Wickham noch Huddleston kende, vermits beide afwezig waren toen hij voor het eerst in het kantoor van de Brigade geroepen was. De cowboys, met hun boss aan het hoofd, hadden zich laten in de doeken wikkelen !...

Waar waren die inspecteurs intussen gebleven ? Waar was Koen ? Waren ze dood of gevangen genomen ? Al de bewoners van de ranch waren vreselijk ongerust over het lot van hun vrienden.

— We moeten handelen ! riep Old Bear Terry. De energie en de wilskracht die uit z'n ogen straalden maakten hem op slag vijftig jaar jonger. We moeten dadelijk handelen. In afwezigheid van Texas Slim voer ik het bevel, en...

EEN PAARD ZONDER RUITER...

HIJ kon zijn zin niet voltooien, want op het ogenblik dat hij de naam van z'n boss uitsprak, hoorde men het gedreun van hoeven aan de ingang van de ranch. Iedereen herkende dat hoefgedreun dadelijk, want de cowboys kenden de draf van hun paarden zo goed als ieder mens de stap van zijn huisgenoten kent... Het paard dat voorbij galoppeerde en pas op het grote plein tussen de bunkhouses, bedekt met schuim, zweet en stof bleef staan, was Buddy... Buddy met stijgbeugels die tegen zijn flanken zwierden, hangende teugels, doch zonder

Koen, een Vlaamse jongen, die op reis was in Amerika, werd de voornaamste getuige in de aanslag die werd gepleegd tegen de Oude Stroom, een cowboy. Koen werd door Texas Slim, de cowboy-hoofdman, in zijn beroemde Old Fellows Ranch opgenomen en met een speciale opdracht belast inzake de sabotage van de petroleumbronnen. Koen's tante verwittigt de cowboy's van de Old Fellows Ranch dat de jongen door valse politiemannen ontvoerd werd...

ruiter !... Ja, Buddy keerde alleen terug.

Iedereen wist dadelijk hoe dit gekomen was... Texas Slim was niet bij toeval gevallen, er was hem geen doodgewoon ongeluk overkomen. Hij was zodanig één met zijn paard, dat slechts een enkele reden er hem kon afgooien : een aanslag, een overval waardoor hij gekwetst of gedood van zijn Buddy was gestort. Deze aanslag maakte deel uit van de reeks die begonnen was met de moord op Stroom Arrowhead. Ha, neen, dat was te veel !!!

DE STRIJDKREET VAN DE COWBOYS GALMT OVER DE VLAKTE

OLD BEAR TERRY onderzocht Buddy aandachtig, doch vond geen spoor van bloed, revolver of blank wapen. De flanken van het paard trilden echter en in z'n ogen las men de angst, de vreselijke angst die de trouwste paarden soms blind doet vooruit stormen, ver van hun ruiter die als slachtoffer van moord of ongeluk op de grond viel...

In de doodse stilte die over het plein en de gebouwen hing, hoorde men plotseling de dreunende stem van Old Bear Terry :

— Everybody rides ! Everybody rides !

Dat was de eeuwige strijdroep van de cowboys op de prairie. Iedereen in het zadel en op zoek naar de boss, de jongen en de politieinspecteurs ! We moeten hen alle vier terugvinden, en wee diegenen die hen enig leed hebben toegebracht !

Een verward gehuil was het antwoord. Het leek wel of in deze cowboys de geest van de voorvaderen was gevaren, die vroeger zo dikwijls over de vlakten galoppeerden om recht te doen geschieden. Niets weerhield hen er thans van de roep van de oude boss te beantwoorden. Geen enkele reden, wettelijkheid, voorzichtigheid, civilisatie, enz., door Texas Slim uiteengezet, waren thans nog geldig, vermits het er om ging Slim terug te vinden !

In een oogwenk waren de wapenrekken langs de wanden geplunderd, zelfs de karabijnen die alleen voor het oefenschieten dienden, werden meegenomen. Men hoorde de cowboys schreeuwen, paarden hinniken en de koeien in de stal loeien. Iedereen en alles was aangestoken door de koorts... Het duurde niet lang, of alles was klaar. Alleen de cowboys die te oud waren bleven achter en ze keken naar het vertrek van de ruiters met ogen vochtig van spijt en droefheid omdat ze niet mee konden...

KOEST ! KERELTJE, KOEST ! ANDERS !....

ROMAN

VAN MARCEL D'ARTIGUES

★

ILLUSTRATIES VAN REF

TANTE LAAT ZICH NIET ONBETUIGD

HET was een zonderlinge groep die over de prairie stoof. Ze was niet alleen aangevoerd door een veteraan, maar ook door een amazone. Jeanne Hermans had al dadelijk de jonge King Stanton ontdekt en met de autoriteit, haar eigen, had ze gezegd :

— Haal me een van je rijpakken en je beste paard, jongen !

Het pak stond haar als gegoten en met brio sprong ze te paard.

— Ik heb al wel cowgirls in m'n leven gezien, maar één als deze, nog nooit ! merkte Old Bear Terry op. Hij zei dit op de hem eigen, licht spottende toon, maar hij kon zijn bewondering toch heel moeilijk verbergen. Het paard van Jeanne Hermans steigerde geweldig, doch dit scheen haar allerminst te deren en ze vond zelfs nog de tijd Old Bear Terry een vernietigende blik toe te werpen. Ze lachte echter en dát was heel zeldzaam, toen ze antwoordde :

— Denk je dat wij aan de overkant van de oceaan lessen te ontvangen hebben van zo'n paardjesmolenruiters als jullie !

ARME KOEN...

KOEN had niet veel tijd nodig gehad om te merken dat zijn gezellen niet de mannen waren waarvoor ze zich uitgaven. Nauwelijks was de auto twee of drie mijl van de hoeve verwijderd, of hun kameraadschappelijke houding was verdwenen en Koen begon de waarheid te vermoeden...

Hij zat achteraan naast de man die zich voor Wickham liet doorgaan, terwijl Huddelston stuurde. Koen boog zich voorover en wou het handvat van de deur grijpen om, op gevaar af de hals te breken, uit de auto te springen. Maar er kwam niets van, want zijn gezel had zijn intentie geraden, had hem bij de arm gegrepen en een flinke draai om z'n oren gegeven.

— Koest, kereltje, koest ! Anders... en de hand ging opnieuw dreigend de hoogte in.

— Hulp ! schreeuwde Koen.

De jongen verwachtte zich aan een nieuwe klap, doch de twee bandieten vergenoegden er zich mee te grinniken...

— Arm schaap ! zei Huddleston en draaide zijn brutaal gezicht naar Koen. Ha, dat joch wil de politie te hulp roepen ! Almachtig ! Willen we je zo dadelijk in een telefooncel afzetten ?

Wickham lachte luid om die grap.

— Zie je wel, we menen het niet zo kwaad met je, maar... de politie verwittigen, dat zal niet gaan. Kijk !

De sterke hand van de bandiet dwong Koen naar buiten te kijken...

— Kijk dan toch ! Niets dan schorpioenen en hagedissen, en die horen je niet !

Ja, dat was de klassieke woestijn in het Westen van Texas met zijn uitgetande heuvels, ravijnen, stenen, zand en cactussen. Geen enkel spoor van een mens zo ver het oog reikte...

Wanhopig keek Koen naar dat landschap en dacht, dat het land van zijn mooiste dromen zich voor de tweede maal tegen hem keerde. Plastic Jack wist goed wat hij deed, toen hij Koen naar die streek sleepte en deze bandieten hadden gelijk : Om hulp roepen zou niet baten...

KOEN WORDT UITGELEVERD

KOEN leunde achterover in de kussens en bewoog niet meer, hij was overwonnen.

— Goed zo, zei Wickham, nu ben je braaf. Om je te belonen mag je nu mee voor een lange reis. Je interesseert je immers bijzonder voor de antiquiteiten van dit land ? Wel, je zult de versterkte Spaanse missiepost San Vincente zien, machtige ruines van de XVIIde eeuw, en nog veel meer !

Zouden ze werkelijk naar de ruines van een oude Spaanse missiepost rijden ? Koen dacht er aan dat de paters er in die streek vroeger talrijke gebouwd hadden. Met welke bedoeling richtten die schurken zich nu juist naar zulk oord ? Welk lot wachtte hem daar ?

Het duurde niet heel lang voor hij bescheid kreeg. Ginds op de heuvel zag hij de muren van de missie en beneden in het dal stonden zes toeristenwagens keurig naast elkaar. Het waren doodgewone wagens zonder luxe en de mensen die er naast stonden met een sigaret in de hand waren doodgewone, eerlijke toeristen, dat leed geen twijfel. Het waren toeristen zoals men er op alle Amerikaanse wegen ontmoeten kan. Ze droegen een grote stro- of panamahoed met veelkleurig lint, bontgekleurde hemden die over hun linnen broek flodderden en waren gewapend met verrekijkers en fototoestellen.

Koen werd door zijn twee bewakers uit de auto gehaald en naar een groep toeristen geduwd die hen scheen op te wachten... Hij voelde een koude rilling over de rug lopen, want tussen die vredige, onopvallende toeristen had hij dadelijk twee personen herkend : De ene was groot, athletisch gebouwd, maar hij droeg nu geen cowboypak meer en had ook geen quirt waarvan het handvat een Indianenkop verbeeldde. De tweede had een olijfkleurige huid, en toen hij de sigaret tussen de lippen stak, merkte Koen, dat er aan z'n hand twee vingers ontbraken...

(Wordt voortgezet.)

Boekenhoekje

HOLDERDEBOLDER

VAN inspecteur Jan Peeters bezorgt « De Sikkel » ons de derde druk van zijn « nieuwe reeks kinderverzen » Jeugdschrijvers die in ons land een derde druk beleven zijn niet legio. Het verzenbundeltje van Jan Peeters verdient dat succes. Het vijftigtal versjes die in de bundel opgenomen werden, kregen elk een illustratie van Elza van Hagendoren. Er zijn enkele tekeningen bij die tot de beste behoren, die we van deze illustrator reeds gezien hebben.

Dit bundeltje is een prachtig geschenk voor jongens en meisjes onder de tien jaar. Moesten er nog onderwijzers of onderwijzeressen zijn, die het nog niet kennen, dan kan ik het hen warm aanbevelen. (Prijs : geb. **36 francs.**)

HAZENVERDRIET

Twee hazen beklaagden zich bitter :
Dat was nu geen leventje meer !
De een had zijn oorlap verloren
De andere zijn pootje deed zeer.

« Steekt ge even uw snuitje naar buiten,
Daar slaan de geweren : «Pif. Paf. »
En neemt ge de kleintjes op wandel,
Dan zenden ze een hond op u af. »

« De kinderen vragen te eten,
Een mens kan niet eens naar het veld.
Ik heb, om hun honger te stillen,
Al honderd verhaaltjes verteld. »

. . . .

Daar snuffelde een hond langs de hagen...
't Was uit met de hazen hun klagen.

Jan PEETERS.

MEESTER PLANTIN

HUBERT HERMANS publiceerde bij « De Sikkel » een boeiend boek over de pionier van het drukkersbedrijf in de Nederlanden **Meester Plantin.** Onze lezers boven de twaalf jaar zullen veel genoegen beleven aan dit boek, waarin een hele pleiade bekende historische figuren voorkomen : de taalkundigen Kilianus en Justus Lipsius, de aardrijkskundige Abraham Ortelius, de plantenkundige Dodoneus, enz.

Hermans vertelt in een vlotte stijl de geschiedenis van Plantin's drukkerij « De Gulden Passer » in de bewogen jaren van de tweede helft van de XVIde eeuw, toen de Nederlanden door Spanjolen en Geuzen te vuur en te zwaard gezet werden, en een man als Plantin het niet gemakkelijk had om zijn jong bedrijf in Antwerpen, de rumoerigste stad van de Lage Landen, door alle stormen en wisselvalligheden te loodsen.

Ik raad dit boeiende boek — dat rijk geïllustreerd werd met reproducties van portretten, Plantin's werken, machines, ateliers, enz. — graag ter lezing aan. Men zal niet alleen meester Plantin leren kennen, maar tevens de oorsprong van het drukkersbedrijf en een van de meest bewogen en interessantste perioden van onze geschiedenis. (Prijs : ing. **48 frs.**, geb. **65 frs.**) JOHAN.

TEKSTEN EN TEKENINGEN **VAN JACQUES LAUDY**

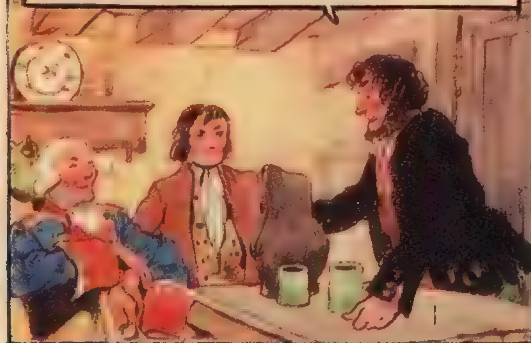
Onze vrienden worden verdacht van de moord op Colin Roy en opgejaagd door de Campbells trekken ze van streek tot streek. Na een vermoeiende mars...

Ze doen een laatste krachtinspanning en bereiken Balquhidder...

Duncan Dhu geeft onze vrienden een briefje met volgende betekenisvolle inhoud :

WARNING

Men zoekt een man, ongeveer 35 jaar oud, in een vuil Frans uniform, vergezeld door een jongen, die 18 jaar schijnt, in lompen gekleed is en spreekt met het accent van de Lowlands. Heeft geen baard. Een goede beloning voor...

De soldaten laten het dorp gelukkig met vrede. Slechts één keer ziet David hen in de verte...

Op een avond komt er een man het huis binnen...

Op hetzelfde ogenblik gaat de deur open...

(Wordt voortgezet.)

De Kerels van Vlaanderen

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

Ondertussen beraadslagen Graaf Karel en zijn hovelingen over Arnulf...

De kamerheer van de graaf, Gervaas Van Praet neemt het woord...

Intussen heeft Burchard Knap de Kerels zover opgehitst dat zij de poort van de burcht trachten te openen.

(Wordt voortgezet.)

De Trouwe Paddy

De vader van Jackie houdt niet van de hond Paddy en hij sloeg het dier neer, omdat het de kippen opjoeg. Jackie liet zijn hond verzorgen bij Dr Mason...

Doch die nacht zwerft er een razend geworden vos op enkele mijlen van de hoeve van Jackie...

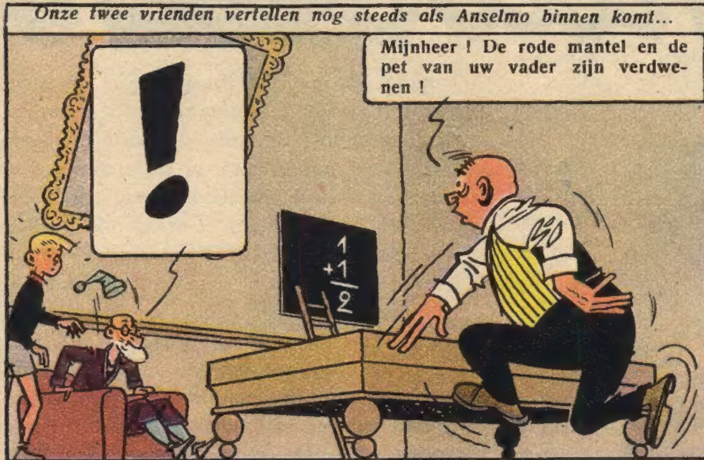

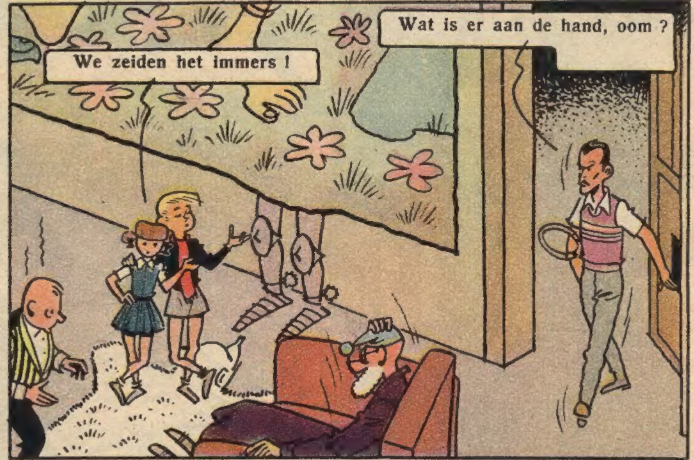
VERGEET HET NIET : VOLGENDE WEEK, ONZE GROTE PRIJSVRAAG !...

De Chinees met de rode mantel

Rik en Rita verklaren de oude zonderling dat de kidnapper, die geen « r » kan uitspreken, zich in het kasteel verbergt als Ursulin binnen komt...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

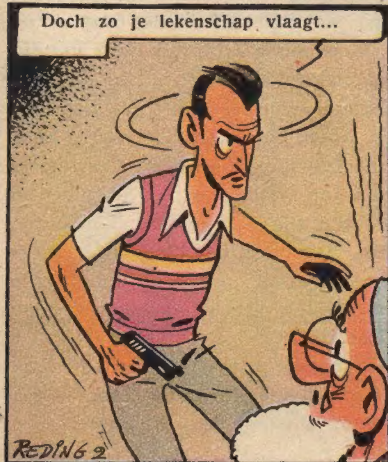

(Wordt voortgezet.)

De Handboeien

De sergeant duwde de deur van de bungalow open en vroeg bedaard :

— Wie van jullie heet Henrik Svenson ?

— Ik, zei een jonge man, en hij kwam een paar stappen nader. Heb je me nodig ?

— Is het waar dat jij onlangs getwist hebt met Richard Tobias, eigenaar van de aanpalende plantage ?

— Ja, dat is waar, doch dit belette niet dat ik er gisteravond met al m'n negerhelpers naartoe gelopen ben om het vuur te bestrijden.

— Het vuur dat je zelf eerst ontstoken had om je te wreken !

— Je bent gek ! schreeuwde de jonge kolonist.

— Hou je mond. Pak het hoogst nodige in, en volg me ! Ik moet je naar de districtschef leiden en wacht tot je voor de rechters van Lagos staat om je pleidooi te houden !

Henrik Svenson was bleek van woede en verontwaardiging. In de ogen van de sergeant las hij veel meer dan een eenvoudige verdenking, de sergeant was hem vijandig gezind en verborg zulks niet. Waarom ? Svenson kon de reden daarvan niet gissen, doch het was hem duidelijk dat hij uit de greep van Lowe niet zo makkelijk zou loskomen. Ten gevolge van die dwaze twist was de schijn tegen hem en men zou hem opsluiten, God weet voor hoe lang ! In dat land vond men de werkelijke daders haast nooit en het kon net zo goed zes maanden als een jaar duren voor de onschuld van Henrik Svenson zou erkend worden...

Bij die gedachte raakte de jonge man buiten zichzelf :

— Het zijn leugens, sergeant, leugens die je hier komt vertellen !

Henrik keerde zich naar zijn broers en zag dadelijk dat ze vertrouwen en genegenheid voor hem hadden. Olaf en Erik zouden hun broer wel verdedigd hebben, doch wat konden ze doen tegen de zes zwarte helpers van Lowe, die degelijk gewapend waren...

— Dat volstaat, Henrik Svenson, of moet ik geweld gebruiken ? De sergeant haalde de stalen handboeien uit en kwam nader. Plotseling werd hij evenals zijn helpers omver geworpen : Henrik Svenson was dwars door hun rijen naar de deur gelopen...

— Blijf staan of ik schiet, riep de sergeant.

Henrik verdween in een schuur, een schot ging af, doch raakte hem niet. Aan de andere kant was hij reeds op z'n paard, Peer Gynt, gesprongen en stoof naar het woud. De negers schreeuwden, de sergeant bulderde en loste het ene schot na het andere in de richting van de vluchteling. Svenson hoorde de kogels om z'n oren fluiten, doch, gelukkig, was er geen die raakte. Even later was hij in het struikgewas verdwenen. Naar het uitgestrekte woud zou hij galopperen, doch niet langs de plantage, want daar zou de sergeant hem te makkelijk kunnen volgen. Hij zou links afslaan en de bedding van een rivier volgen tot in het dal. De grond was daar zo hard, dat de hoeven van Peer Gynt geen spoor zouden laten. Onder de machtige bomen, reed Henrik Svenson tot het donker werd. Hij zou de Franse kolonie, die tweehonderd kilometer verder lag, zien te bereiken. Daar was hij veilig. In de zakken, die aan weerszijden van het zadel bengelden, vond hij gedroogd vlees en rhum. Hij lei een vuurtje aan en sliep daarna naast z'n paard in. Toen het eerste licht schemerde, zwaaide hij de proviandzak resoluut over de schouder, en reed het dichte oerwoud in. Als enig wapen bezat hij slechts zijn karwats. Niet veel in een streek waar panters huizen...

Geen enkel dier versperde de jonge ruiter de weg. Na drie dagen had hij eigenlijk de Franse kolonie moeten bereiken, doch hij was te ver naar het Zuiden afgedwaald. Uitgeput en gekweld door honger en dorst zette hij zich neer op een open plaats in het woud. Eensklaps hoorde hij gefluit boven zijn hoofd. Hij keek op, doch bespeurde niets en meende dat zijn verbeelding hem parten speelde... Daar klonk echter opnieuw een langgerekt gefluit en een vijftigtal kleine wezens gleden langs de boomstammen naar beneden...

In een oogwenk was de blanke omsingeld, door kleine, levendige negers met kroezelhaar die hem met hun lansen bedreigden.

— Pygmeeën, zuchtte Svenson. Hij was er haast blij om hen te ontmoeten.

De dwergnegers, die in het hart van het oerwoud wonen, genieten een goede reputatie. Henrik Svenson vertelde de chef van de stam wat hem overkomen was en waarom hij in het oerwoud gevlucht was. Het stamhoofd kende gelukkig de Bantoetaal die gesproken wordt door de negers van de Nigeria.

— De grijsaard met de jonge ogen is welkom in ons midden, zei de dwerg.

Henrik begreep dadelijk waarom men hem aldus noemde, z'n blonde haren die hij van z'n Zweedse voorouders had ge-

VERHAAL VAN J.-P. NORTON • GEILLUSTREERD DOOR REDING

erfd, hielden de Pygmeeën voor het wit haar van een oude man. De dwergnegers leidden de blanke naar hun dorp. Enkele kleine hutten, zo goed in het lover verborgen, dat men er honderd maal kon voorbijlopen zonder er één op te merken. De blanke aanvaardde dankbaar de maniok die hem aangeboden werd, doch toen hij even nadien een wandeling door het dorpje maakte, werd hij begeleid door twee tot de tanden bewapende dwergen. Hij was hun gevangene...

— We willen niet dat je iemand verklapt waar we wonen, want we voelen er geen lust toe opgevist te worden door de blanken van Lagos en belastingen te betalen. Over tien dagen trekken we naar de overkant van de grote rivier. Tot zo lang blijft de grijsaard met de jonge ogen bij ons, verklaarde Hoeala, het stamhoofd.

— Het is misschien beter dat ik met hen naar de overzijde ga, dacht de blanke, in de Franse plantages vind ik zeker werk en ik ben meteen veilig voor Lowe.

Intussen moest hij geduld oefenen. De Pygmeeën voorzagen hem van voedsel en speelden voor hem op hun primitieve fluiten en op een soort hakkebord.

De vijfde dag van z'n verblijf hoorde Henrik een schot, en even daarna zag hij twee Pygmeeën voorbij z'n hut komen die vreemde voorwerpen droegen...

— Lieve hemel, het karabijn en de revolver van de sergeant, riep Hendrik.

Een luid gejoel en gehuil weerklonk. Een blanke werd door de kleine negers in de richting van Henrik's hut gedreven en die blanke was Lowe in hoogsteigen persoon!

Hij had een klopjacht gehouden in het woud en was ten slotte op de Pygmeeën gestuit, die hem zonder omhaal hadden gevangen genomen... Daar zaten achtervolger en achtervolgde nu in dezelfde hut op 150 kilometer van de dichtst bijgelegen Britse post.

De mannen bekeken elkaar eerst wantrouwend en vol misprijzen en, bijna instinctmatig, had Lowe de stalen handboeien uit z'n zak gehaald, dan liet hij zich op de grond vallen.

— Je zou er beter aan doen je deel van de maniok te eten, lachte Henrik Svenson en hij toonde de sergeant de kom.

— Geloof je dan werkelijk dat ik je overschotjes zal opeten? vroeg Lowe.

— Maak je niet zo dik, kerel!

Lowe hield het uit tot de volgende morgen. Toen was zijn honger zó groot, dat hij het maal van Svenson gretig deelde. Henrik haalde een pakje sigaretten uit z'n zak en Lowe werd rood van begeerte naar een heerlijke trok.

— Neem er gerust een, zei de jonge man. Indien die dwergen ons nog drie dagen houden, kunnen we ieder twee sigaretten per dag roken.

De sergeant aarzelde een ogenblik, dan nam hij een sigaret:

— Ik heb anderhalf pakje per dag nodig. De Pygmeeën hebben al m'n voorraad gegapt en het is verdomd hard zo plotseling geheelonthouder te moeten worden!

★

Heel langzaam zakte de spanning tussen Henrik en Lowe en na twee dagen waren ze beste vrienden geworden. De jonge koloniaal had ontdekt dat Lowe lang niet zo koppig en hard was dan het wel leek, en de sergeant merkte dat Henrik de eerlijkste jongen was die er onder de zon liep...

Op een schone morgen ontwaakten ze alleen in het reusachtig oerwoud. De Pygmeeën waren vertrokken en hadden voor de blanken levensmiddelen en wapens achtergelaten...

Lowe en Henrik maakten zwijgend hun pakje en beiden voelden zich onbehaaglijk te moede. Eindelijk stapten ze op. Aan de rand van de open plek, waar eens het Pygmeeëndorp gestaan had, zei Lowe:

— Henrik, ga maar al vast, hoor! Ik kom wel!

— Ik begrijp je, maar neen, ik vlucht niet meer. Waarom zou ik opnieuw vluchten, ik ben toch onschuldig? Haal die handboeien maar uit.

Lowe kon het niet over z'n hart krijgen en daarom haalde Henrik ze zelf te voorschijn en deed alsof hij ze om z'n polsen wou sluiten. Op hetzelfde ogenblik verschenen een blanke en een zwarte ruiter op de weg. Het was Olaf, de broer van Henrik, en een van de negerhelpers van Lowe.

— Men kent de dader! De dader is gevonden! schreeuwden ze reeds van ver. Ja, de brandstichter was ontdekt en had volledige bekentenissen afgelegd.

— Goddank! zuchtte Lowe, ik zou het nooit over m'n hart gekregen hebben je...

— We waren verplicht elkaar te leren kennen en met elkaar om te gaan, onderbrak Henrik Svenson lachend, en je ziet dat het goed was voor ons beiden.

— Daarmee zouden de mensen altijd moeten beginnen, antwoordde de sergeant overtuigd.

Zo reden ze samen terug naar de plantage.

(Wordt voortgezet.)

VAN DIT NUMMER AF VINDEN ONZE BELGISCHE ABONNEES, EEN KUIFJE'S BON OP HUN ADRESBANDJE

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

Lefranc maakt een inspectietocht door de onderaardse gangen van de Maginotlijn. Jan, die hem vergezelt, valt in een liftkoker...

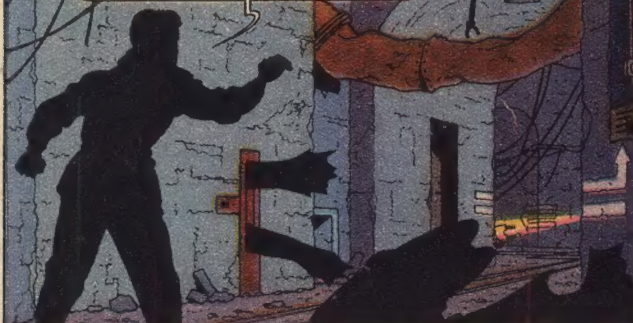

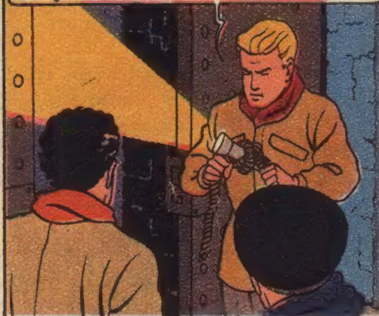

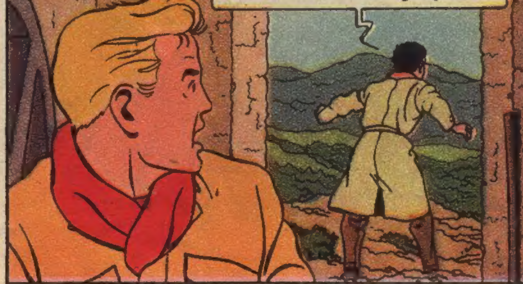

(Wordt voortgezet.)